κλαῖμε σὰν παιδιά, ἀντὶ νὰ δράσουμε, ἀντὶ νὰ κάνουμε σ' αὐτὴ μιὰ στερνὴ ἀπόπειρα !»

Δοκίμασα, ἀδίκως, νὰ τοῦ παραστήσω πόσο βέβηλο θὰ εἶταν αὐτό, λέγοντάς του ὅτι ἀπὸ τῆς ὥρας τοῦ θανάτου εἶχε περάσει μιὰ ὥρα, κι' ὅτι ἡ ἀποσύνθεση τοῦ σώματος εἶχε ἀρχίσει νὰ γίνεται. Δὲν ἤθελε ν' ἀκούσει τίποτε μέσα στὸν ἐρεθισμό του καὶ ἡ τρέλλα του ἄρχισε νὰ πιάνει κ' ἐμένα.

Δὲ θὰ εἶχα ποτὲ τὸ θάρρος νὰ βάλω τὸ χέρι μου σ' αὐτὸ τὸ κορμὶ ποὺ μὲ τόσο σεβασμο τὸ εἶχα λατρέψει. Ὁ Σαρριὲ ἔκανε μόνος του τὴν ἐντομὴ πάνω ἀπὸ τὸ ὑπογάστριο τῆς πεθαμένης.

Λίγο αἷμα ἔτρεξε, πρᾶγμα ποὺ δυνάμωσε τὴν ἐλπίδα του. Τὸν εἶδα νὰ βάζει τὸ κεφάλι του στὸ στῆθος της μὲ τὸ σκοπὸ νὰ καιροφυλακτήσει καὶ ν' ἁρπάξει τὸ παραμικρὸ σκίρτημά του. Μὲ τὸ ἕνα χέρι κρατοῦσε τὸν ἠλεκτραγωγὸ καὶ μὲ τὸ ἄλλο εἶχε φέρει, σιγὰ-σιγά, γύρω ἀπ' τὸ λαιμό του τὰ χέρια τοῦ παιδιοῦ του. Ἔτσι ἐκείνη φαινόταν, ὅτι, καὶ πέραν τοῦ τάφου ἀκόμη, προσπαθοῦσε ν' ἀνακουφίσῃ τὸν πόνο τοῦ πατέρα της. Ἐγὼ τότε ἐγκαταστάθηκα στὸ διπλανὸ δωμάτιο ὅπου εἶταν τὸ ἐργαστήριο, στὸ ὁποῖο βρισκόταν τὸ δυναμόμετρο καὶ μὲ τὸ χέρι στὴ ρυθμιστικὴ λαβή, ἄφησα τὸ ρεῦμα νὰ ξεχυθῇ. Ἀμέσως ἄκουσα τὸ Σαρριὲ νὰ φωνάζει : «Δὲν ἐπέθανε... ἐσκίρτησε... ἀναπνέει ἀκόμα.»

Πράγματι, μοῦ φάνηκε πὼς ἄκουσα μιὰ δόνηση στὸ σῦρμα μέσα στὴ νεκρώσιμη σιωπή. Μιὰ τρελλὴ ἐλπίδα μὲ πλημμύρισε χωρὶς νὰ θέλω. Ἄδικα το λογικό μου ἀπέδιδε αὐτὸ τὸ φαινόμενο στὰ γνωστὰ ἀντανακλαστικὰ ρεύματα τοῦ γαλβανισμοῦ. Θὰ ἤθελα νὰ πιστέψω σ' ἕνα θαῦμα. Αὐτὴ ἡ πάλη ἐναντίον τοῦ ἀδυσωπήτου θανάτου μὲ συντάραζε. Μιὰ μυστικὴ φρίκη μὲ πλημμύριζε. Ἡ καρδιά μου χτυποῦσε γιὰ νὰ σπάσει καὶ μοῦ φαινόταν πὼς εἶταν τὰ χτυπήματά της, ποὺ μεταβιβαζόμενα μὲ τὸ σῦρμα, ἐπικοινωνοῦσαν μὲ τὴν πεθαμένη. Ἀπὸ τὴ μισάνοιγτη πόρτα ἄκουγα τὸ Σαρριὲ νὰ μιλάει. Ἡ φωνή του εἶταν ἀλλοιωμένη τόσο, ὥστε δυσκολεύτηκα νὰ τὴ γνωρίσω.

Φώναζε τὴν κόρη του μὲ τὸνομά της, τῆς ψιθύριζε λέξεις στοργῆς, τὴν ἱκέτευε ν' ἀνοίξει τὰ μάτια. Ἔπειτα ἀκούστηκε μιὰ κραυγή : «Ἡ καρδιὰ χτυπᾶ... Σοῦ λέω πὼς τὴν ἀκούω νὰ χτυπᾶ... Δυνάμωσε τὴν ποσότητα τοῦ ρεύματος». Θέλησα νὰ μιλήσω, μὰ ἡ συγκίνηση μ' ἔπνιγε. Παρ' ὅλη τὴ βεβαιότητα ποὺ εἶχα ὅτι ἡ ὀδύνη εἶχε κόψει τὸ μυαλὸ τοῦ γέρου νὰ σαλέψει, ὑπάκουσα στὴν παραγγελία του...

***

Θἄπρεπε νὰ εἶνε μισὴ μετὰ τὰ μεσάνυχτα, ὅταν ἄκουσα καὶ πάλι το Σαρριὲ νὰ λέει στὸ παιδί του : «Ἄφησέ με νὰ σηκωθῶ... τράβηξε τὰ χεριά σου, ἀγαπημένη μου, εἶμαι πολὺ κουρασμένος... θέλω νὰ σηκωθῶ... Μὴ φοβᾶσαι, δὲ φεύγω... Ὄχι, δὲ θὰ σ' ἀφήσω».

Δὲ μοῦ ἐπιτρεπότανε πιὰ νἄχω καμμιὰ ἀμφιβολία. Εἶχε πέσει θῦμα μιᾶς τρομερῆς παραισθήσεως. Ἀναρωτιόμουν ἂν ἔπρεπε ν' ἀφήσω τὸ μηχάνημά μου γιὰ ν' ἀποσπάσω τὸ Σαρριὲ ἀπὸ τὴν ἐπικίνδυνη πλάνη του.

Ἐκείνη τὴ στιγμὴ μιὰ κραυγὴ τρόμου ξέσκισε ὁλόκληρο τὸ σπίτι κι' ἀμέσως ἐπακολούθησαν οἱ ἀκόλουθες φωνές : «Βοήθεια !... Ἀντρέα, βοήθεια !... Δὲ θέλει νὰ μ' ἀφήσει... Θέλει νὰ μὲ πνίξει!..»

Κι' ἄκουσα μαζὶ κάτι σὰν θόρυβο πάλης καὶ εἶδα—θέαμα τρόμου ἀφάνταστο—τὸ Σαρριὲ νὰ ὁρμᾶ ἔξω ἀπ' τὸ δωμάτιο, σέρνοντας, κρεμασμένο στὸ λαιμό του, τὸ πτῶμα τῆς κόρης του. Ἔκανε μερικὰ βήματα ποοσπαθῶντας ν' ἀπαλλαγτῇ κι' ἔπεσε ἀπάνω στὸ πάτωμα, σὰν ἕνας ὄγκος μὲ τὸ φορτίο του. Ὁρμησα καὶ προσπάθησα νὰ ξεσφίξω τὸ φριχτὸ σφιχτῆρα τῶν χεριῶν τῆς πεθαμένης.

Τὸ γαλήνιο πρόσωπό της δὲν εἶχε σαλέψει καθόλου καὶ δὲν ὑπῆρχε κανένα ἴχνος προσπαθείας μέσ' στὴν ἀκαταμάχητη ἀντίστασή της. Τὰ χέρια της δὲν ἄνοιγαν.

Ὁμολογῶ ὅτι τὸ λογικό μου ταλαντεύθηκε γιὰ μιὰ στιγμή· ἐκείνη τὴ στιγμὴ ἡ παραμικρὴ σύμπτωση, ἕνα φῶς ποὺ νἄσβυνε τυχαῖα, ἕνας ὁποιοσδήποτε κρότος, θὰ μποροῦσε ἴσως νὰ μὲ κάνει νὰ τρελλαθῶ γιὰ πάντα. Μὰ μὲ μιὰ ἀπελπισμένη προσπάθεια, ἐπικαλέστηκα ὅλη μου τὴ θέληση καὶ μπόρεσα νὰ ξαναβρῶ κάποια διανοητικὴ διαύγεια. Ὁ Σαρριὲ εἶχε λιποθυμήσει. Ἡ Μάρθα κοίτοταν στὸ πλευρό του ξερὴ καὶ παγωμένη.

Κατάλαβα τότε τί εἶχε συμβεῖ : ἐνῷ ὁ πατέρας εἶχε λησμονη-

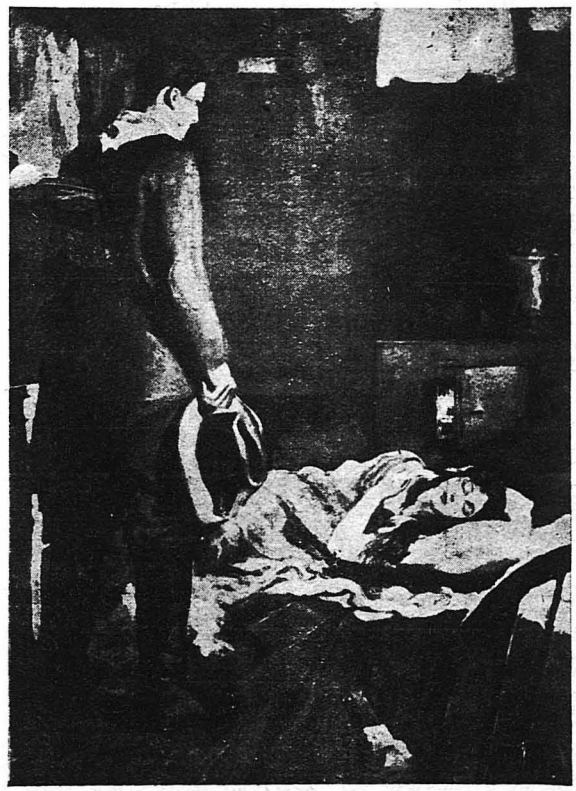

Τὴ μεταφέραμε στὸ κρεββάτι της.

θεῖ, ξετρελλαμένος, μέσα στὴν ἀγκαλιὰ τῆς κόρης του, ἐκείνη εἶχε προσβληθεῖ ἀπὸ τὸ γνωστὸ φαινόμενο τῆς ἀκαμψίας τῶν πτωμάτων, ἡ ὁποία παρουσιάζεται λίγα λεπτὰ μετὰ τὸ θάνατο. Αὐτὴ ἡ ἀκαμψία εἶταν τέτοια ὥστε γιὰ ν' ἀπαλλάξω τὸ Σαρριὲ ἀπὸ αὐτὸ τὸ μακάβριο περιδέραιο ἐδέησε νὰ χτυπήσω μὲ τὸ σφυρὶ τὶς ἀρθρώσεις τῶν χεριῶν τῆς κόρης του. Ὕστερα ἀπὸ τὶς περιποιήσεις μου συνῆλθε. Μὲ κοίταξε χωρὶς νὰ μὲ γνωρίσει κι' ἀπαντοῦσε στὶς ἐρωτήσεις μου μ' ἀκατάληπτα λόγια ποὺ τὰ διέκοπτε συχνὰ μιὰ στριγγὴ ἔκρηξη γέλιου.

Εἶταν τρέλλός.

Τὸν ἐκλείσαμε μυστικὰ σ' ἕνα θεραπευτήριο κ' ἡ οἰκογένειά του διάδοσε ὅτι ἔκανε μακρινὰ ταξείδια γιὰ νὰ ξεχάσῃ τὸν πόνο του...

André de Lorde

Η ΑΓΑΠΗ ΔΙΑ ΜΕΣΟΥ ΤΩΝ ΑΙΩΝΩΝ ΚΑΙ ΤΩΝ ΓΕΝΕΩΝ

ΤΟ ΛΕΞΙΚΟΝ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ

Τοῦ ETIEN PEY'

Ὦ Ἔρως !.. (Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Σὺ ἀνοίγεις ὁλόκληρον τὸ ἄνθος, καὶ φίλημα ἐρωτικόν, σὺ ζωογονεῖς, διὰ τοῦ ἥλιου σου, τὴν φύσιν καὶ τὴν ἀναπαραγωγήν, σὺ ἀποστέλλεις τὸ πτηνὸν νὰ ἀποκτήσῃ σύντροφον, σὺ ἔπλασες τὸν σκώληκα τῆς γῆς, τὸν τυφλὸν καὶ ἐρεβώδη, νὰ διανοίγῃ ὑπογείους σήραγκας, νὰ διασχίζῃ τὰ σκοτάδια τῶν ἐγκάτων, διὰ νὰ εὕρῃ ὀλίγην ἀγάπην. Ποῖος φωτίζει τὸν κοχλίαν εἰς τὸ βάθος τῶν ἀβύσσων νὰ συναντᾷ τὸ ταῖρι του ; Ποῖος τὸ ἀηδὲς μαλάκιον νὰ σφαδάζῃ ἀπὸ ἔρωτα εἰς τὸ ἀντίκρυσμα ἑτέρου μαλακίου, ποῖος τὸν ἀετὸν νὰ σχίζῃ ἀπέραντους ἀποστάσεις τ' οὐρανοῦ, γιὰ νὰ στολίσῃ τὴν φωλιαν του, τὸν λέοντα νὰ μάχεται διὰ τὴν λέαιναν, καὶ τὴν ἀράχνη νὰ βρίσκῃ τὴν ἀράχνην ;

Εἰς τὸ ἄπειρον, ὑπὸ τὴν γῆν, ἐπὶ τῆς γῆς, στοὺς κούφιους βράχους τῆς θαλάσσης, στῶν πελάγων τὰ ἄδυτα, μέσα εἰς τοὺς τάφους τῶν νεκρῶν ζωῦφια, ἐπάνω εἰς τὴν γῆν τὴν ἀνθισμένη, μέσα σεὶς λόχμες καὶ εἰς τοὺς δρυμούς, μέσα στὰ σπίτια μας καὶ κάτω ἀπὸ τὰ χιόνια, ἀπάνω στὰ λουλούδια ἀκόμα τῶν φυτῶν καὶ στὴν πυράδα τῆς τσουκνίδας καὶ τὰς φαρμακερὰς ἀκάνθας τοῦ «καλαγκαθιοῦ», ὁ ἔρως ζεῖ, θεριέβει, βασιλεύει, ἁπλοῦται καὶ δημιουργεῖ.

Γιατί λοιπόν, ἐγὼ ὁ ἄνθρωπος, ἡ κορωνίδα τῆς δημιουργίας, σὰν ἀγαπήσω ἁμαρτάνω ;»

ΔΙΑ ΤΑΣ ΚΥΡΙΑΣ

Ἕνα παληὸ γνωμικό, λέει γιὰ τὶς γυναῖκες :

«Ἡ γυναῖκα πλάστηκε μᾶλλον γιὰ ν' ἀγαπᾶται, παρὰ γιὰ ν' ἀγαπᾶ.

Εἶνε ὅπως τὸ ἄνθη, ποὺ δὲν αἰσθάνεται τίποτε, ἀπὸ τὴν μοσχοβολιά του καὶ ποὺ παρέχει τὸ ἄρωμά του στοὺς ἄλλους».

Ἡ γυναῖκες εἶνε ἀληθινὰ τοῦ ἔρωτος ἄνθη».

***

Ὁ Βίκτωρ Οὐγκώ, ἔλεγε :

— «Αἱ γυναῖκες παίζουν μὲ τὸ κ λλος των, καθὼς τὰ παιδιὰ μὲ τὸ μαχαῖρι».

Δηλαδή, πληγώνονται μ' αὐτό.

***

Ἡ Σύλβία.

Ἡ καρδιὰ τῆς ἐρωτοτρόπου γυναίκας, εἶνε ρόδον, ἀπὸ τὸ ὁποῖον κάθε ἐραστής, ἀποκομίζει καὶ ἕνα φύλλον, ἕως ὅτου ἐπὶ τέλους, δὲν τοῦ μένουν, παρὰ μόνον τὰ ἀγκάθια.

***

Καὶ ἡ κ. Μπωμών :

— Ὅταν μιὰ γυναῖκα ἔχει τὴν ἐ.ιπιστοσύνη τοῦ συζύγου της καὶ εἶνε ἄξια πράγματι αὐτῆς, τότε εἶνε ἀρκετὰ ἰσχυρά, ὥστε νὰ διευθύνῃ καὶ τὸν ἴδιον.

***

Ἕνα παληὸ Περσικὸ ποίημα λέει :

Γιὰ χρόνο μὴ μιλᾶς
ποτέ σου, καὶ γιὰ τόπο.
Γιατ' ἕνα ὄνειρο εἶν' τὰ δυό,
κι' ἀδίκως χάνεις κόπο.

Ὄνειρο, ὄνειρο βαθύ,
ποὺ τὸ ξεχνᾶ ἐκεῖνος
ποὺ σ' ἕνα ἔρωτα εὐτυχῆ
εἶν' πάντα βουτηγμένος...

(Ἀκολουθεῖ)